

HỒI 396

Uy Bách Yêu Hiếp

K

hầu Trọng đến Đa Tình Oa của Hầu Hi Bạch, Từ Tử Lăng còn chưa trở về, chỉ thấy Lôi Cửu Chỉ cùng Hầu Hi Bạch ngồi nói chuyện phiếm.

Khấu Trọng cúi bỏ mặt nạ, tiện tay quăng lên lên tràng kỷ, chán nản ngồi xuống than: “Đeo cái mặt nạ đó khiến ta hết sức khó chịu.”

Hầu Hi Bạch tỏ vẻ thông cảm: “Ai chưa từng dùng mặt nạ, sẽ vĩnh viễn không hiểu được hạnh phúc lúc không phải đeo nó. Có điều Lỗ Diệu Từ không hổ là thiên hạ đệ nhất diệu thủ, mặt nạ này được làm giả như thật, chẳng những biểu đạt được mọi thay đổi trên khuôn mặt mà còn có tác dụng thông khí, nếu không còn tạo cảm giác khó chịu hơn nhiều.”

Khấu Trọng cười: “Hầu công tử chắc có thói quen tự ngắm mình, nếu không làm sao biết được tường tận đến thế.”

Bộ mặt tuần tú của Hầu Hi Bạch ứng đồ, xướng giọng: “Khấu huynh dường như rất hoan hỉ trên ghẹo ta thì phải, ta đúng là có dùng gương quan sát, để bắt chước tinh thần, tư thái Mạc Vi cho giống Từ Tử Lăng chứ không hề có thói quen đó.”

Khấu Trọng không nhịn nổi bật cười: “Ta chỉ muốn thử xem huynh có vĩnh viễn bảo trì hình dạng phong lưu, ôn văn tiêu sái hay không mà thôi. Có điều huynh tức giận trông vẫn dễ coi, khó trách được vì sao nhiều người đẹp lại thích huynh đến thế. Ô hay! Lăng thiếu gia vì sao vẫn chưa về đến?”

Lôi Cửu Chỉ đáp: “Gã đi tìm Sư Phi Huyền rồi!”

Khấu Trọng giật nảy người, thất thanh kêu lên: “Cái gì?”

Hầu Hi Bạch không khách khí quát: “Có cái gì nghiêm trọng mà huynh kinh hãi đến thế? Bọn ta đang thiếu cao thủ trợ giúp, ngoại trừ Ninh Đạo Kỳ, có ai giỏi hơn nàng ta nữa đâu.”

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Vì sao bọn ta phải tìm cao thủ trợ giúp?”

Lôi Cửu Chỉ sợ hai người xung đột với nhau vội xen vào: “Hi Bạch dò được tin tức là Dương Hư Ngạn sẽ không công khai đến dự yến. Vì đêm nay ngươi và Tiểu Lăng không thể phân thân, do đó phải tìm Sư tiểu thư đến giúp.”

Khấu Trọng nhú chặt lông mày lại: “Sư Phi Huyền như tiên nữ trên trời. Ngoại trừ tiếp chiêu cùng Loan Loan yêu nữ và đấu vài chiêu với Lăng thiếu gia vì Hòa Thị Bích ra, ta thấy nàng sẽ không trực tiếp nhúng tay vào chuyện tranh giành đấu đá trong giang hồ đâu.”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Nhưng kẻ cần phải đối phó là người trong Ma môn, có ảnh hưởng đến bản dân thiên hạ thì lại là chuyện khác!”

Khấu Trọng vỗ ngực cam đoan với Hầu Hi Bạch: “Công tử yên tâm, đêm nay trừ phi Dương Hư Ngạn không đến, nếu không tiểu đệ nhất định lấy lại một nửa cuốn Ấn quyển trả lại cho huynh. Yến hội ở Hoàng cung thiếu một mình ta thì cũng chẳng có ai để ý đâu.”

Tiếng pháo nổ âm ỉ náo nhiệt từ ngoài vọng vào, nhắc nhở bọn họ rằng năm mới đã đến gần.

Hầu Hi Bạch không thể ngờ Khấu Trọng lại quan tâm đến nửa cuốn Ấn quyển của gã đến vậy, lập tức thay đổi hẳn cách nhìn với gã, rất cảm kích nói: “Vừa rồi tiểu đệ có mạo phạm, mong Thiếu soái lượng thứ.”

Khấu Trọng cười ha hả: “Tại ta cố ý trêu chọc huynh thôi. Với Lăng thiếu gia ta thường dùng phương thức biểu đạt tình cảm đặc biệt này để chọc tức gã, Hầu huynh sẽ nhanh chóng quen thôi. Bọn ta đều là những người đặt nghĩa khí lên hàng đầu, chuyện của huynh cũng là chuyện của bọn ta. Huống hồ ân tượng của ta với tiểu tử Dương Hư Ngạn thật quá xấu xa đi. Người khác thì sợ ư, chứ ta đây đâu coi hấn ra cái thá gì.”

Hầu Hi Bạch nói: “Nghe Tử Lăng nói lại Dương Hư Ngạn đã từng chịu nhiều thiệt thòi dưới tay huynh.”

Khấu Trọng cười: “Lần đó chỉ là Dương Hư Ngạn đã quá coi thường Khấu Trọng ta. Còn ta tuyệt đối không có ý khinh địch nên kẻ bị thiệt đương nhiên phải là hấn.”

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên: “Bình thường thì ngươi chỉ ưa thích phóng đại làm rất nhiều người cứ tưởng rằng ngươi là kẻ ba hoa khoác lác. Sự thật ngươi lại hoàn toàn trái ngược, vậy đó không phải là một loại nguy trang hay sao?”

Khấu Trọng chán nản: “Nếu chuyện đó mà ta cũng nguy trang được thì ta đúng là kẻ đại gian đại ác.”

Hầu Hi Bạch quay sang biện hộ cho hắn: “Khấu Trọng chỉ nói vậy để cho câu chuyện thêm phần sinh động và lý thú thôi. Ta mà gặp được mỹ nữ thì chẳng những suy nghĩ hết sức linh hoạt, mà còn đối đáp cũng trở nên tự nhiên tiêu sái và có thể xuất khẩu thành thơ, thành văn nữa.”

Khấu Trọng cười: “Hy vọng Tiểu Lăng trong thân phận Mạc Vi thì không cần gặp mặt Thượng Tú Phương. Ta thấy nàng có ấn tượng tốt với huynh lắm đó! Chà, Khi nhận rồi ta phải theo huynh học mấy chiêu để đối phó với nữ nhân mới được.”

Đúng lúc đó thì Từ Tử Lăng trở về, nói ngay: “Ta vừa gặp Lý Thế Dân.”

Cả ba người giật mình đứng bật dậy, cùng thất thanh hỏi: “Cái gì?”

oOo

Từ Tử Lăng đóng vai Mạc Vi tiến vào cửa tây Đông thị đến Hung Xương Long. Vừa đi gã vừa thầm ôn lại những chuyện phát sinh trong mấy ngày qua mà Hầu Hi Bạch thuật lại.

Vẫn còn gần một canh giờ nữa mới phải đến Hoàng cung dự yến. Gã cùng với hai người Bốc Kiệt, Bốc Đình sẽ được Đoàn Chí Huyền đích thân đưa đến Cung thành.

Đang vội tới Hung Xương Long thì gã đột nhiên nghe thấy tiếng nữ nhân kêu lên: “Cung Thần Xuân!”

Từ Tử Lăng kinh ngạc đến giật nảy mình.

Gã đã quên bống cái tên Cung Thần Xuân này từ lâu, chỉ còn nhớ mình là Mạc Vi mà thôi.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn sang.

Một cỗ xe ngựa tiến đến bên cạnh, rèm cửa vén lên để lộ khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Hồ Tiểu Tiên, ái nữ Đại Tiên Hồ Phật. Nàng ta tỏ vẻ bức dọc lạnh lùng nói: “Cuối cùng thì cũng nhớ ra tên mình rồi à? Còn không mau lên xe cho bản cô nương!”

Từ Tử Lăng thầm kêu nguy quá, nếu lúc này người đóng vai Mạc Vi vẫn là Hầu Hi Bạch, nhất định sẽ đắc tội với nàng ta, làm sự tình trở nên khó lường. Hiện tại tình thế tuy bất diệu, nhưng vẫn còn cách cứu vãn...

Nghe giọng điệu của nàng thì nàng đã chạm mặt Mạc Vi của Hầu Hi Bạch, Hầu Hi Bạch đương nhiên không biết nàng là ai, không chừng gã vẫn dương dương tự đắc cho rằng mặt nạ cũng chẳng che giấu được sức hấp dẫn của bản thân.

Hồ Tiểu Tiên từng bị gã lạnh nhạt nên không phục, bèn sử dụng thế lực của Minh Đường Oa điều tra ngọn ngành Mạc Vi, vì thế mới có thể đứng ở đây đợi gã.

Không có lựa chọn khác, Từ Tử Lăng đành mở cửa rồi chui vào trong xe.

Gã ngồi xuống bên cạnh nàng, xe ngựa chậm chậm lên đường

Tiếng pháp nổ vang không ngớt tràn ngập không khí năm mới. Hương thơm từ người Hồ Tiểu Tiên bay vào mũi gã tạo thành một tư vị riêng biệt.

Hồ Tiểu Tiên làm bộ lạnh lùng hỏi: "Rốt cuộc tên người là Mạc Vi hay là Cung Thần Xuân?"

Từ Tử Lăng tỏ vẻ biết lỗi: "Hôm đó không tới chào tiểu thư là do Cung mỗ có nỗi khổ khó giải bày, mong tiểu thư lượng thứ."

Hồ Tiểu Tiên còn chưa nguôi giận: "Người giả vờ cũng giống lắm! Ta cứ nghĩ rằng con mắt người mọc trên đỉnh đầu, ai ngờ người lại trầm mê nữ sắc hơn cả cò bạc, tối nào cũng đến đùa bỡn ở Thượng Lâm Uyển."

Từ Tử Lăng thầm kêu oan uổng, nhưng không có cách nào giải thích, đành lúng túng đáp: "Vì chủ nhân của ta thích đến thanh lâu chơi bời, ta chỉ đi theo để bồi tiếp mà thôi!"

Hồ Tiểu Tiên vẫn không bằng lòng: "Còn nói là phải bồi tiếp, nếu người không ân cần vồn vã với cô ả Kỷ Thiên ở Thượng Lâm Uyển thì sao mỗi lần nhắc đến người thì ả ta lại tỏ vẻ vui sướng như thế?"

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên, bản thân mới có duyên gặp nàng có một lần, mà sao nghe giọng điệu của nàng lại đầy vẻ đố kỵ mãnh liệt như vậy chứ, khiến gã chẳng dám mở miệng nữa.

Hồ Tiểu Tiên liếc xéo gã, cười lạnh: "Không còn gì để nói à?"

Từ Tử Lăng cười khổ: "Mọi chuyện của ta Hồ cô nương đã biết rõ mồn một rồi còn gì."

Hồ Tiểu Tiên vẫn không tha: "Ta sớm biết người định đến Lạc Dương và Trường An nên đặc biệt báo cho bằng hữu tại quan phòng lưu ý tới chuyện xuất nhập của người, mới hay người dùng một thân phận khác để trà trộn vào đây. Nói cho ta hay, người làm nhiều chuyện như thế cuối cùng là để mưu đồ chuyện gì?"

Từ Tử Lăng lúc ấy mới hiểu ra cơ sao tại trạm biên phòng Quan Trung lại có họa hình của gã.

Gã còn có thể giải thích gì đây, chỉ đành thở dài: “Cung mỗ bởi có nhiều kẻ thù lợi hại nên mới chạy từ phương Nam lên phương Bắc, còn phải đổi tên đổi họ để tránh tai mắt cừu nhân.”

Hồ Tiểu Tiên không hề khách khí: “Chắc ngươi đã làm việc thương thiên bại lý gì đó thì người khác mới gây khó dễ cho ngươi chứ.”

Từ Tử Lăng nhớ tới Mỹ Cơ Ti Na liền đáp: “Chuyện này nói ra thì dài, một lời khó kể hết.”

Hồ Tiểu Tiên xướng giọng: “Đó là việc riêng của ngươi, ta chẳng có hứng thú chút nào. Ta chỉ muốn biết vì sao ngươi không còn đến đồ trường nữa, không phải là sợ gặp mặt ta đấy chứ?”

Từ Tử Lăng khẽ ho: “Tiểu thư hiểu lầm mất rồi! Ta mới đến Trường An vài ngày, nên chưa thông thuộc đường lối, sau hai ngày nữa tự nhiên sẽ đến Minh Đường Oa bá kiến cô nương.”

Hồ Tiểu Tiên hạ giọng nói nhỏ: “Nếu ta đi nói cho huynh đệ Bốc gia của Hung Xương Long về thân phận thực sự của ngươi, thì hậu quả sẽ thế nào đây?”

Từ Tử Lăng rất muốn đáp: “Tối đa ta mỗi miệng giải thích một phen mà thôi.” Nhưng biết làm vậy sẽ chọc nàng tức điên và động vào tính thích cờ bạc của nàng, nếu quả nàng sẽ đến Hung Xương Long nói toạc ra hết sự thật thì đến gã cũng không rõ hậu quả sẽ thế nào.

Vì thế gã chỉ đành hạ giọng: “Xin Hồ đại tiểu thư giơ cao đánh khẽ, tha cho tiểu đệ có được không?”

Hồ Tiểu Tiên hết sức đắc ý, duyên dáng cười phì một tiếng: “Xem như ngươi biết cách ăn nói đó, hèn chi khiến nha đầu Kỷ Thiển kia cao hứng đến thế.”

Từ Tử Lăng chỉ hy vọng thoát thân cho sớm, cười bồi: “Tiểu đệ có việc gấp, hay là hôm khác sẽ đến Minh Đường Oa bá kiến cô nương để bàn kỹ hơn.”

Hồ Tiểu Tiên khẽ nhú mày: “Lời nam nhân có bao nhiêu phần là đáng tin chứ?”

Từ Tử Lăng cười khố: “Tiểu đệ nói đương nhiên không giống những nam nhân khác. Bằng không nếu đại tiểu thư cứ đến tận nhà mà vấn tội tiểu đệ, Cung mỗ bảo đảm sẽ chết chắc.”

Hồ Tiểu Tiên vui sướng cười: “Huỳnh hiểu rõ thì tốt. Cung gia này! Tiểu nữ có một chuyện muốn thỉnh cầu huỳnh đây?”

Từ Tử Lăng tự biết không ổn những hiện tại đang bị nàng uy hiếp nên chẳng có cách nào cự tuyệt, chán nản đáp: “Miễn là tiểu đệ đủ sức cáng đáng và không phải là sát nhân phóng hỏa, thương thiên hại lý gì thì nhất định làm theo lệnh của đại tiểu thư.”

Hồ Tiểu Tiên đột nhiên ngồi sát lại, vai khẽ chạm vào người gã, cười hì hì: “Đương nhiên là chuyện huỳnh đủ sức làm rồi, tiểu nữ muốn huỳnh vét sạch tiền của Thần Tiên Thủ Trì Sanh Xuân tại Lục Phúc đồ quán, để cho hấn từ nay về sau đừng có nghênh ngang ở Trường An nữa.”

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên, chuyện này nằm ngoài ý liệu, hỏi gã phải ứng phó thế nào đây?

oOo

Khấu Trọng trở về Sa phủ thì còn hơn nửa canh giờ mới phải đến Hoàng cung, Sa Phúc chặn gã lại thông báo: “Y phục mới của Mạc gia đã được đặt ở trong phòng, để tiểu nhân kêu hai tỳ nữ đến giúp Mạc gia rửa mặt thay y phục được không?”

Khấu Trọng từ chối: “Người quên rằng ta đang phải luyện Hồn Nguyên Nhất Khí Đồng Tử Công sao?”

Sa Phúc thắc mắc: “Tiểu nhân tưởng là Hồn Nguyên Đồng Tử Công chứ?”

Khấu Trọng nói bừa: “Tên đầy đủ là Hồn Nguyên Nhất Khí Đồng Tử Công, rõ chưa? Ai bảo người đem y phục mới cho ta vậy?”

Sa Phúc đi cùng hấn đến tận phòng ngủ rồi hạ giọng đáp: “Tam phu nhân rất lo lắng và quan tâm Mạc gia, nên từ việc chọn nguyên liệu đến đo đạc cắt may đều do một tay phu nhân làm hết, phu nhân vẫn thường hỏi thăm tiểu nhân về chuyện đi lại của Mạc gia.”

Khấu Trọng thiếu chút nữa thì quên bẵng bà ta, trong lòng chợt trào lên cảm giác ấm áp: “Ngày mai ta nhất định phải đến cảm tạ tam phu nhân.”

Sa Phúc đưa hấn đến tận cửa phòng rồi giục: “Mạc gia chuẩn bị xong xuôi rồi mời ngài đến đại sảnh. Tiểu nhân kêu người đem nước nóng lại cho ngài.”

Gã chưa bước vào phòng thì hai ả tiểu tỳ đã bước ra, trong đó có một người là tỳ nữ hầu cận của Nga phu nhân, ái thiếp của nhị thiếu gia Sa Thành Công tên Ngọc Hà. ả thì lễ với xong lúc đi ngang ra còn đưa mắt lúng liếng khêu gợi với gã, gã nhìn thấy thì tim nhảy cẫng lên, nhưng cũng thầm tự cảnh tỉnh mình.

Gã tuy mặt mày xấu xí, nhưng thân thể và khí phách hiên ngang, lại có bản lĩnh cho nên vẫn được nữ nhân xem trọng.

Ngọc Hà thân phận thấp kém, nếu được gã cưới làm vợ thì một bước đậu lên cảnh cao.

Gã không khỏi nhớ đến về Sở Sở, nữ tỳ của Trác Kiều, đối với nàng Khấu Trọng vẫn có một phần cảm tình chân thành.

Trác Kiều gần đây thế nào? Nàng chắc đã coi con trai của Tổ Tổ như của mình, Tiểu Lăng Trọng chắc đã có thể tự đi được rồi!

Vừa miên man suy nghĩ, Khấu Trọng đẩy cửa đi vào phòng.

Giọng nói ngọt ngào dịu dàng của Loan Loan từ phòng trong truyền ra: "Hoan nghênh đại giá của Thiếu soái!"

Khấu Trọng thầm than một tiếng, đóng cửa phòng lại rồi đi thẳng vào trong.

Tuyệt sắc mỹ nhân Loan Loan đang cầm y phục mới của gã cất tiếng: "Để Loan Loan hầu hạ Thiếu soái thay y phục nhé?"

Khấu Trọng bực bội: "Tỷ yêu thích thân thể hấp dẫn của tiểu đệ đến thế ư? Chuyện tỷ tỷ trốn trong phòng ta mà lộ ra thì sẽ ảnh hưởng đến sự thanh bạch của bốn thân y đó!"

Loan Loan không hề đổi sắc mặt, ôn nhu để y phục trở lại ghế tựa, đi đến trước mặt gã, mỉm cười: "Thiếu soái người giận, chuyện ngài đáp ứng làm cho Loan Loan đã làm tới đâu rồi?"

Khấu Trọng liền đáp: "Chuyện vặt như thế đương nhiên sẽ không có vấn đề gì. Tà để Xá lợi phần tỷ tỷ, bảo tàng phần bọn ta. Khỏi cần Từ Tử Lăng đích thân cam kết, ta đã nói ra thì chưa bao giờ không giữ lời đâu."

Loan Loan hơi ngớ ra: "Tà để Xá lợi? Ngươi đã biết cả rồi."

Khấu Trọng ung dung đáp: "Ta đã biết từ sớm rồi, ngươi cũng khỏi cần phải lập cái Quỷ chú thệ Ma môn gì đó nữa. Có điều Tà để Xá lợi sau khi rời thành bọn ta mới giao lại cho ngươi, ngươi hãy làm cho tốt trách nhiệm bảo vệ bọn ta. Nếu để Thạch Chi Hiên cướp đi thì đừng có trách cứ bọn ta."

Loan Loan lâm vào thế yếu, chau mày hỏi: “Khi nào các người đến bảo tàng?”

Khấu Trọng đáp: “Chắc là Loan tử không tin, đến tận lúc này bọn ta vẫn chưa tìm ra vị trí chính xác của Bảo khố. Nếu không thì tiểu đệ sẽ thừa dịp mọi người đến Hoàng cung dự yến đêm nay, đi đào bảo vật lên rồi bỏ đi, hiểu rõ chưa?”

Loan Loan chau mày: “Người ta sao lại không tin ngài chứ? Nếu Khấu đại gia mà biết được vị trí của Bảo khố, hôm nay đã không cần tới Công bộ bận rộn đến tối mịt mới về!”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Tin tức của đại tử thật là linh thông.”

Loan Loan yêu kiều cười đáp: “Ở kinh thành có phát sinh chuyện gì thì cũng khó lọt qua tai mắt của bọn ta. Ta đã biết được Tử Lăng hóa thân làm Ung Tần, Trường An Đồng Hưng Xã là do các người an bài nằm vùng ở đây. Vì lẽ đó nếu người còn nghĩ có thể một mình ôm của cải chạy mất thì thật là tức cười.”

Lần này thì đến lượt Khấu Trọng yếu thế, gã bực bội hét: “Còn chưa cởi áo để hầu hạ ta tắm rửa mau lên, đừng đứng như ngậy ra đó mà nghĩ kế hại người, con bà nó, người chỉ có mỗi chuyện đó thôi sao.”

Tiếng gõ cửa vang lên, nước nóng đã được đưa tới.

- o O o -